

stattepligtigt Ophold overhovedet udelukkede  
 Anvendelsen af mellemkommunal Beskatning,  
 idet man nemlig i Overensstemmelse med  
 den hidtil gældende administrative Praksis  
 da vil betragte den stattepligtige som den,  
 der havde dobbelt Opholdskommune. Jeg  
 skal nu ikke opholde mig videre ved, at der  
 under saadanne Forhold ikke i streng For-  
 stand kan tales om dobbelt Opholdskommune,  
 og at i hvert Fald dette Tilfælde er væsent-  
 lig forstelligt fra de ikke saa Tilfælde, hvor  
 der foreligger et virkeligt samtidigt Ophold i  
 to Kommuner. Den højtærede Indenrigs-  
 minister nævnte i Gaar et klart og tydeligt  
 Eksempel herpaa. Som sagt, jeg skal ikke  
 insistere videre herpaa, og jeg skal heller ikke  
 insistere paa det efter min Mening mindre  
 principrigtige i overhovedet at udelukke Næ-  
 ringskommunens andelsberettigede Stilling i  
 de Tilfælde, jeg her taler om. Hvis man  
 overhovedet med Lovforslaget anerkender, at  
 Næringskommunen har et berettiget Krav  
 paa at faa Andel i Stattebidraget, fore-  
 kommer det mig, at dette Krav ikke  
 burde i nogen Maade berøres af den  
 Omstændighed, at den vedkommende stat-  
 tepligtige Person tager midlertidigt  
 stattepligtigt Ophold i Næringskommunen,  
 thi Næringskommunen vedbliver dog ufor-  
 andret hele det paagældende Statteaar at  
 være Næringskommune, og det forekommer  
 mig derfor principrigtigt, at den skulde have  
 sit Krav som andelsberettiget Kommune for-  
 beholdt. Dette skal jeg som sagt ikke op-  
 holde mig ved. Principperne maa jo saa  
 hyppig vige for det virkelige Livs Krav, og  
 hvis man derfor skulde finde den Regel  
 korrekt eller mere ønskelig, at der ikke bør  
 være Tale om mellemkommunal Beskatning  
 i saadanne Tilfælde, hvor der foreligger  
 midlertidigt stattepligtigt Ophold, kan jeg  
 ogsaa meget godt gaa med dertil, men rig-  
 tignok dog kun under den Forudsætning, at  
 denne Regel blev den samme for begge Par-  
 ter, for begge de to Kommuner, om hvis  
 indbyrdes Mellembværende Spørgsmaalet er.  
 Det forekommer det mig, at Billighed og  
 Retfærdighed ubetinget maa kræve, og der-  
 for tvivler jeg heller ikke om, at Udvalget  
 har haft denne Hensigt; derimod tvivler jeg  
 i høj Grad om, at Hensigten er bleven op-  
 naaet ved den Affattelse, Lovforslaget har  
 faaet. Et Eksempel, tror jeg, vil gøre min  
 Opfattelse ganske tydelig, og jeg vil da tage  
 det Eksempel, der er nævnt i Udvalgets Be-  
 tænkning, Forholdet mellem en Landligger-  
 kommune og den tilgrænsende Købstadkom-  
 mune, det Tilfælde, som ogsaa frembyder det  
 absolut hyppigste Eksempel paa denne Art  
 af Forhold. Ved Lovens Gennemførelse i

det praktiske Liv vil Sagen da i dette Til-  
 fælde stille sig saaledes, at i Begyndelsen af  
 Kalenderaaret, det eneste Tidspunkt, paa  
 hvilket den mellemkommunale Beskatnings-  
 ansættelse overhovedet efter Loven kan finde  
 Sted, vil den vedkommende stattepligtige  
 under almindelige Forhold, saa at sige usæd-  
 vanlig, have sit Ophold i Købstaden, føl-  
 gelig vil Landliggerkommunen, hvor det for-  
 udsættes, at den vedkommende ejer f. Eks.  
 en Hystejendom, en Villaejendom, altsaa an-  
 sætte Nettoindtægten af denne Villaejendom  
 og paa Basis deraf melde sit Krav som  
 andelsberettiget Kommune til Købstadkom-  
 munen. Det kan Landliggerkommunen gøre  
 af den Grund, at den opfylder Bestemmel-  
 sen i § 3, at den stattepligtige ikke har Op-  
 hold der, og det heller ikke vides, om han i  
 Løbet af det Statteaar, der er Tale om,  
 kommer til at faa stattepligtigt Ophold der.  
 Købstadkommunen kan derfor ikke andet end  
 acceptere det Krav, der rettes til den som  
 Næringskommune fra Landliggerkommunen.  
 Ansættelsen vil ske, men naar Ansættelsen  
 først lovlig er foregaaet, kan den ikke falde  
 bort igen i det paagældende Aar. Den maa  
 staa ved Magt i hele det paagældende Aar,  
 — idet der mangler Bestemmelser i Loven  
 i den Henseende — selv om vedkommende  
 stattepligtige tager midlertidigt stattepligtigt  
 Ophold i Landliggerkommunen. Det vil  
 gaa saaledes det ene Aar, det næste Aar,  
 og fremdeles hvert følgende Aar vil Land-  
 liggerkommunen have sin andelsberettigede  
 Stilling forbeholdt, men derimod for Køb-  
 stadkommunen vil det stille sig anderledes.  
 Den vil være udelukket fra at foretage saa-  
 dan Ansættelse med Hensyn til den Næring,  
 som vedkommende driver der, fordi ved-  
 kommende stattepligtige ikke bor i Kommunen  
 i Begyndelsen af Aaret paa den Tid, da  
 Ansættelsen sker. Herved fremkommer den  
 største Ulighed mellem disse to Kommuners  
 Forhold. Den ene Kommune vil stadig  
 have sin andelsberettigede Stilling forbeholdt,  
 den anden vil lige saa regelmæssig være  
 udelukket fra at kunne gøre sin Andelsbe-  
 rettigelse gældende. Der fremkommer herved  
 en Ubillighed, en Urimelighed, som jeg an-  
 tager, man fra alle Sider vil være enig om  
 at søge afhjulpen. Jeg tror, at det er klart  
 for enhver, at man ikke som en Udvej i den  
 Henseende kan henvise til den af Udvalget  
 omtalte administrative Praksis med dobbelt  
 Opholdskommune. Den første Betingelse  
 for denne Praksis's Anvendelse er jo nem-  
 lig, at det er givet, at vedkommende har  
 taget midlertidigt stattepligtigt Ophold, men  
 det er netop ikke Tilfældet her. Den Om-  
 stændighed nemlig, at vedkommende statte-